

nalere, og det kan vi fuldt ud støtte fra Det Radikale Venstres side.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jamen jeg går da ikke ud fra, at der ligger den holdning i, at man sender folk i aktivering i 3 år, at det er, fordi de aldrig mere får arbejde, for hvis der gør dét, er det jo i den grad selvmodsigende, hvilken funktion aktiveringen skal have i jobskabelsen.

Formanden:

Og ifølge min liste er det nu fru Jette Gottlieb som ordfører.

Jette Gottlieb (EL):

De forslag til en arbejdsmarkedsreform, som har taget udgangspunkt i trepartsforhandlingerne mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter, er ikke et modsvar på de problemer, vi står i.

Som sådan synes arbejdsmarkedslovgivningen at have sit alibi i orden ved at have arbejdsmarkedets parter med. Men vi har aldrig lagt skjul på, at LO efter vores mening har haft en lidet flatterende rolle i de forhandlinger. Det er i hvert fald ikke de ledige medlemmer, der er i aktiveringsordningerne, man har forhandlet for, og heller ikke de medlemmer, som står over for truslen om en fyreseddel – sammenholdt med en virksomhedspolitik, der ikke tager ansvaret for videreuddannelsen.

Nu viser det sig, at sandheden så småt er begyndt at gå op for fagbevægelsen. SiD har sagt fra over for den her aftale, FOA har sagt fra, AC og FTF sagde fra med det samme. Flere forbund, f.eks. RBF, Grafisk Forbund, SL, har sagt fra. I LO Århus protesterede man, og sidst har LO Storkøbenhavn opfordret regeringen til at erkende, at aftalen er indgået på de falske forudsætninger om den evige vækst, og at man derfor vil anbefale regeringen at udsætte de to elementer i ændringerne, der mest umiddelbart vil sende folk ud af dagpengesystemet, nemlig nedsættelsen af dagpengeperioden og ophævelsen af særreglerne for de 50-54-årige.

Den stærkeste er som bekendt den, der tør stå ved at have taget fejl. Vi må erkende, at Socialdemokratiet i sit knæfald for udlicitering og andre dele af Venstres program for tiden gør en ynkelig figur, men på den anden side vil vi også gerne sætte vores lid til, at det store Socialdemokrati i en periode i hvert fald har

mulighed for at føre en mere aktiv politik. Det kræver dog, at man tør hente sit bagland tilstrækkeligt langt nede i gulvet.

Lovforslagernes udgangspunkt holder ikke, og det gør det for det første ikke, fordi man laver en lovgivning, der bygger på en forudsætning om økonomisk opsving og stigende beskæftigelse mange år frem. Konjunkturerne er begyndt at vende – de er begyndt at vende. Børsen beretter f.eks. om virksomhedslukninger og fyringer, og alene i går meldte otte store virksomheder i Sønderjylland ud om massive massefyringer.

Forkortelsen af dagpengeperioden skaffer jo ikke en eneste arbejdsplads. I en situation med god beskæftigelse har den minimal betydning. Derfor er det naturligvis også taktisk klogt og i sidste øjeblik, at man skrider til handling, men for tusindvis af mennesker i Danmark kan den her stramning komme til at betyde rutscheturen fra a-kasserne ud i en alvorlig social marginalisering.

Men det sker ikke, siger arbejdsministeren, for fremover vil vi sætte ind med en tidligere aktivering. Fremrykket aktivering kan godt være et positivt tegn. Vi mener heller ikke, at det er et samfund værdigt at lade folk gå i 3-4 år uden nogen form for hjælp til at komme i gang med uddannelse eller arbejde, men aktivering skaffer jo ikke i sig selv rigtige job. Tværtimod så ved vi, at en lang række normale stillinger inden for kommunerne er sparet væk og erstattet af puljeforbud og andre ordninger.

Jeg vil godt citere fru Margit Vognsen, næstformand i FOA, der i en kommentar i Aktuelt den 24. september gør opmærksom på, at regeringens aftale med kommuner og amter om økonomien næste år vil føre til meget væsentlige personalereduktioner. Hun finder det besynderligt, at regeringen i samme moment satser på, at der skal oprettes endnu flere puljer og fleksjob i den offentlige sektor. På sigt producerer man således de ledige, der skal aktiveres, skriver hun, og jeg kan fuldstændig tilslutte mig den vurdering.

Derimod kan uddannelse og reel opkvalificering være en begyndelse til nye muligheder for at finde arbejde, og lige præcis her svigter regeringens lovforslag – ja, for jeg nægter altså at kalde det en reform og også en tredje reform som led i en plan. Virksomhedernes vilje til at sikre medarbejderne systematisk efter videreuddannelsen er uhyre ringe. Jobrotationen på det private arbejdsmarked er gået fuldstændig i